

растрепери и просълзи отъ мъка. И ней прѣминѣ прѣзъ ума Боянчовото учение, че който напа-
кости, трѣбва да се заколи.

— Чакай, — каза тя слѣдъ една минута, —
и азъ тебе ще заколѣ, гиди пакостнико!

И като изрече това, втурнѣ се, грабнѣ ножа
и захванѣ да трие съ острилото Радойчовата
шия! Рухнѣ кръвъ. Радойчо се стрѣснѣ и скочи
уплашенъ правъ. Уплаши се и Невѣнка. Въ
това врѣме влѣзохъ и родителитѣ имъ.

— Какво направи ти, Невѣнке! — извика
майка имъ и веднага взе памукъ, та затиснѣ
раната на Радойча, а баща имъ отиде за доктора.

За щастие ножа не билъ остъръ, та едвамъ
порѣзалъ само кожата. Доктора оми и прѣвърза
съ лѣкарство порѣзаното, което за 2—3 дена
зарасте.

Какво ли би станѣло, ако ножа бѣше по-
остъръ?! . . .

— Ти, ти Боянчо си виновенъ, за дѣто Ра-
дойчо закла топката си и Невѣнчината кукла,
а Невѣнка щѣше да заколи него! — говорѣше
еднѣжъ баща имъ. — Защото всѣкогашъ имъ
се заканвашъ съ коленето.

Дѣца, не заканвайте се на малкитѣ си брат-
чета съ колене! Помнѣте и повтаряйте народната
поговорка: „съ ножъ шегѣ не бива!“

Скоропоговорка.

Здравко здравецъ бере берѣ Здравко здравецъ здрав
да си до вѣка.